

Braulio Llamero

La Clara no para

Dibuixos d'Eider Eibar

Semblarà que exagero, però la Clara és com el cul d'en Jaumet. De debò. Tot el dia va d'aquí cap allà. No para. I jo, que sóc la seva germana gran, li dic sovint:

–Clara, ets un belluguet. Vols parar? Però ella, encara que gairebé no sap parlar, em contesta:

–No!

Perquè el «no» sí que el sap dir.

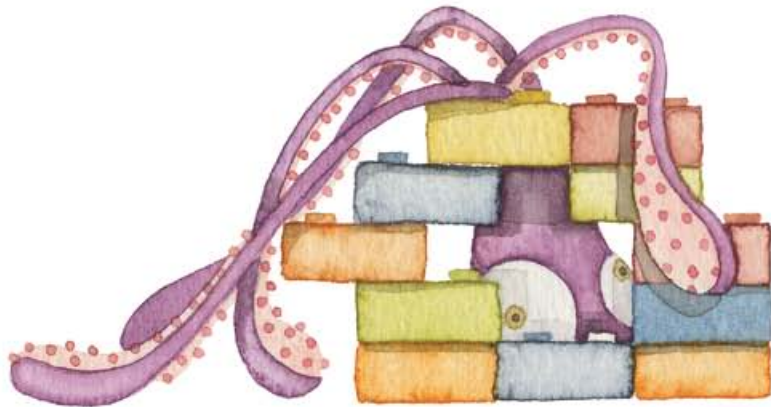
La Clara, bellugant com un remolí,
va fer caure un dia una torre molt
alta que jo havia fet amb
moltíssimes peces de diferents
colors.

Em vaig enfadar i li vaig donar una
bona empenta.

Es va enfadar i em va estirar els
cabells.

Vaig plorar. Ella va cridar.

6

Va venir el pare i va preguntar:

–Qui ha començat?

I totes dues vam callar, perquè amb
els grans mai no se sap ben bé què
cal dir.

7

La Clara és un nap-buf total.
Quan li pregunten quant temps
té, s'agafa tres dits d'una mà amb
l'altra per ensenyar-ne només dos.
Llavors alguns li diuen, fent cara de
mentiders:

–Que gran, ja té dos anys!

Imagina't. Fins i tot la mare la veu
realment tan esquitx com és i per
això sol afegir de seguida que aviat
en farà tres.

8

Per cert, que jo sóc la seva germana,
em dic Gemma i sóc moltíssim més
gran. Tinc una mà sencera! I l'any
que ve començaré a comptar també
amb l'altra. Encara que, com que
vaig a escola, allí m'han explicat que
no es parla així, que els dits es diuen
anys i que no haig de comptar com
si encara fos un bebè.

10

És a dir, com si fos la Clara, ja que
només els nap-buf diuen els anys
ensenyant els dits.

11

